

THE ALBION

Місяцник Української Католицької Церкви в Польщі
№ 10 (46) Рік IV
жовтень 1994 р.

Жовтень 1994 р.

Омни Церкви про молитву

Отцю Мелетієві Білінському ЧСВВ словнилось 50 літ священостужіння

Круглі річниці завжди настроюють до різного роду приездам та пісумків про пройдений шлях, життєві вибори, про напів дол та недол. Коли таку круглу річницю святкує священик, тоді це стає нагодою до пригадуми над значенням одного з ключових понять християнства - поняттям служіння. Саме так маються справи, коли приходиться писати про ювілей отця Мелетія Михайла Білинського ЧСВВ. Це справді ювілей служіння, відданого Христові, Його Церкви та народові.

«Число 2388/44; Андрей Шептицький; Божого милістю й Святого Апостольського Римського Престола Благословенієм; Митрополит Галицький (...) Всім іже от сем війти подобает, ізвѣстно творим, яко Пресвятыи Кир Никита Будка, благоговїйного нам во Христі МЕЛЕТЕЯ МИХАЙЛА БІЛИНСЬКОГО ЧСВВ (...) во чин

(Закінчення на 3 сторінці)

Комунистичні злочини

(Закінчення з попереднього числа «Пагубість»)

Міцно затримував, пропагований Москвою принципи «невтручальства» у внутрішню політику. Жодна держава не хотіла псувати своїх добросусідських відносин і офіційно не приймала до відома факту голодної смерті мільйонів і мільйонів людей у «Південній Росії». Радянська влада дала змогу представникам західного світу подорожувати південними просторами СРСР. У цій мандрилі брав участь Джордж Бернард Шоу і Едуард Еріс, бувши французький прем'єр. Після повернення з Країни Рад її панове з захопленням говорили про радянські досягнення і про сітіх пасливих селян. Очевидно, що вони не заподіозровали нічого. Адже ж і їхній маршрут, і зустріч з «селянами» були завчасу програмовані. Російський камуфляж і більшовицьке окозаміливання були досконалими. Тим часом на кожного члена селянської сім'ї в Україні у 1933 р. припадало по 1,6 кілограма зерна в місяць. З'їви усе, що було єстиве, весною 1933 р. настав час непаданої голодної смерті.

Наочний свідок цієї трагедії залишив ось такий опис: «... селяни, позбавлені хліба, їх комів, собак, кору з дерев, листя. Пили наїть помії з добрे

Україна хроніc

В південних областях України і в Криму спалахнула епідемія холери. Перші випадки зафіксовані були на прикінці серпня. А станом на 22 вересня вже було відомо 147 випадків захворювання. Шестеро хворих померло. На жаль, поки що поширення зарази зупинити не вдалося. Неважаючи на вжиті заходи фахівці прогнозують на початок жовтня захворювання може 200 осіб.

Боротьба з хворобою ускладнилася тим, що не виявлено звідки вона трапила в Україну. Найближчі регіони, заражені холерою – Румунія і Південна Росія. Але випадки захворювання виявлено також у Албанії, Нідерландах, Данії, Фінляндії. Як бачимо, проблема стала актуальною для всієї Європи. Існує версія про миколаївське походження зарази. Місцева санепідстанція виявила збудників холери в тюльпі, яку домашнім способом засолили місцеві мешканці, а потім продавали на базарі. Відомо також, що смер-

150 літ праці

з захопленням говорили про радянські досягнення і про сітих щасливих селян. Очевидно, що вони не заподізвали нічого. Адже ж і їхній маршрут, і зустрічі з «селянами» були завчасу програмовані. Російський камуфляж і більшовицьке окозамілювання були досконалими. Тим часом на кожного члена селянської сім'ї в Україні у 1933 р. припадало по 1, 6 кілограма зерна в місяць. З'їви усе, що було їстиве, весною 1933 р. настав час непідданої голодної смерті.

з захопленням говорили про радянські досягнення і про сітих щасливих селян. Очевидно, що вони не заподізвали нічого. Адже ж і їхній маршрут, і зустрічі з «селянами» були завчасу програмовані. Російський камуфляж і більшовицьке окозамілювання були досконалими. Тим часом на кожного члена селянської сім'ї в Україні у 1933 р. припадало по 1, 6 кілограма зерна в місяць. З'їви усе, що було їстиве, весною 1933 р. настав час непідданої голодної смерті.

ЛІВІВСЬКОЇ ЮЛІТехніки

УКРАЇНА ХВОБІЕ

В південних областях України і в Криму спалахнула епідемія холери. Перші випадки зафіксовані були на прикінці серпня. А станом на 22 вересня вже було відомо 147 випадків захворювання. Шестеро хворих померло. На жаль, поки що поширення зарази зупинити не вдалося. Неважаючи на вжиті заходи фахівці прогнозують на початок жовтня захворювання може 200 осіб.

Боротьба з хворобою ускладнилася тим, що не виявлено звідки вона трапила в Україну. Найближчі регіони, заражені холерою – Румунія і Південна Росія. Але випадки захворювання виявлено також у Албанії, Нідерландах, Данії, Фінляндії. Як бачимо, проблема стас актуальною для всієї Європи. Існує версія про миколаївське походження зарази. Місцева санепідстанція виявила збудників холери в тюльпі, яку домашнім способом засолили місцеві мешканці, а потім продавали на базарі. Відомо також, що смер-

У 1877 році їй присвоєно назву Політехнічна школа (Technische Hochschule), у 1921 перейменовано у Львівську політехніку, а у вересні 1939 – у Львівський політехнічний інститут.

З червня 1993 року після державної акредитації Інститут отримав статус автономного навчального закладу IV рівня акредитації і назву «Державний університет „Львівська політехніка“».

(Закінчення на 2 сторінці)

(Закінчення на 8 сторінці)

Нехай прийде Царство твоє

«Царство Боже є між вами» (Лк. 17,21), тобто на наших устах і в нашому серці.

Тому-то, хто молиться про приїзд Царства Божого, молиться, щоб воно закріпилося і повноти в ньому самому. Бо Господь передбачав у всіх святих, котрі визнають Бога своїм серцем і підкоряються його духовним законам. Отець мешкає в досконалії душі, і Христос царє разом з Отцем, згідно з його словами: «Коли хто мене любить, слово моє берегти, і Отець мій буде його плюбити, і ми прийдемо до нового, і в ньому зробимо оселю» (Ів. 14,23).

Царство не досягне повноти в кожному із нас поки не будуть в нас совершенними мудрість і інші чесноти. Досконалість стойть на кінці шляху: мусимо

«забувасти те, що позаду, і прямувати до того, що попереду, змагаючись до мети, по нагороду високого Божого покликання в Христі Ісусі» (Фл. 3,13-14).

Іншими словами, віруючи, з одного боку, є не-втомним мандрівником, з другого, Царство дійде в нас до повноти лише тоді, коли збудуться слова Апостола: «Коли покладе всіх ворогів під ноги, Христос передасть Царство Отцеві, щоб Бог був усім у усьому» (гор. Кор. 15,24-28).

Приборкуймо наші тіла, щоб принести плоди духа. Господь ходитиме в нас тоді, наче в духовному раю. Тільки Він царюватиме в нас, разом із своїм Христом. А ми посідатимемо вже блага нового народження і воскресіння.

Оригін

спогінчак:

Підготовка до читань про унійні та антиунійні процеси XVI-XVII ст.

З нагоди 400-ліття Берестейської унії Львівський Інститут історії Церкви під час протягом 1994-1996 рр. провести 18 одноденних читань про унійні та антиунійні процеси XVI-XVII ст.

Читання проходять за участю провідних вчених різних країн, представників спільнот і громадськості. Доповіді будуть суто науковими. Запропоновані спеціалісти представлятимуть аналітичні огляди та рецензії основних історичних течій чи феноменів. Слухачі теж зможуть брати участь у дискусії.

Засідання будуть проходити у Львові, Києві, Івано-Франківську, Дніпропетровську, Харкові, Луцьку, Переяславі та Ужгороді.

Організація читань, включно з пільбором доповідачів, дискутантів і керівників, має на меті наукове осмислення берестейської унії, яка після Хрещення Кіївської Русі є чи не найважливішою подією в історії України та в історії східнослов'янського християнства.

Забуті авторитети Галичини

«Хай свягнеться ім'я твоє...», – таку назуви мас-книжка д-ра філологічних наук, академіка Академії Наук Віцої школи України, заступника директора Інституту журналістики Кіївського університету ім. Т. Шевченка, Володимира Кацана.

У цьому доробку автор знайомить нас із несправедливо забутими авторитетами Галичини: вченими, громадсько-культурними та просвітницькими діячами, письменниками, вихідцями зі священичих родин.

Матеріал В. Кацана базується на рукописах схопивши та колиців спеціальних наукових академічних бібліотек Львова, Києва, матеріалах архівів та приватних колекцій.

Є наяві, що з виходом книжки, молода генерація українців, ознайомившись з величими людьми Галичини, по-новому осмислюватиме суть минувшини та значення таких постатей, як: братів Заклинських, Могильницького, Петрушевича, Глінського, Целевича, Желіхівського, Шучевича, Крип'якевича, Н. Кобринської та багато інших.

Зазначимо, що ця книжка вийшла у червінському видавництві «Круг» 1000 тиражем. Володимир Кацкан висловлює ширку подяку за матеріальну підтримку жертвоводам – Івано-Франківській грекокатолицькій перкві святого Воскресіння.

Конфісковані ікони передано Крехівському монастирю Отців Василіян

Працівники Рава-Руської митниці передали Крехівському монастирю отців Василіян, що на Львівщині, 14 конфіскованих ікон вартістю понад 3 тис. грн. дол., як повідомлює 111 номер газети «Високий Замок». Ці ікони мають велику духовну, історичну та культурну цінність. Особливо увагу привертають ікони «Святого Миколая», «Микола Чудотворець», «Господь Вседержитель» та «Велике Воскресіння». Гумен монастиря Янків тепло подякував за дар начальнику митниці п. Буричу, голові профкому п. Главацькому та всім працівникам митниці, які бережуть духовніцінності нашого народу.

Національний траур з нагоди смерті патріарха Вазиена Первого

18 серпня 1994 р. на 86 році життя, упокоївся у Бозі Верховний патріарх Вірменської Апостольської Церкви і Католікос всіх вірмен Вазген Первий.

Українське співзгуртвання Вірменської Апостольської Церкви розповсюдило некролог, в якому зокрема говориться:

«Близько 40 років ми були свідками того, як завдяки наполегливій праці Його Святості відчиняє свої двері духовного пастыря всього народу, з різноманітним авторитетом Вірмено-Апостольської Церкви. За час свого верховенства Його Святість відав багато Церков, а також приймав в Святуому Еміналії багаточисленних представників цих Церков, релігійних об'єднань та екуменічних спільнот. Завдяки Його зусиллям голос представників Вірменської Апостольської Церкви вілевено зузвічав з трибуни Всесвітньої Ради Церков серед голосів посланців Церков східної апостольської традиції.

Його святіство Вазен Перший народився 20 вересня 1908 р. у Бухаресті. В 1936 р. закінчив факультет філософії і психології Бухарестського університету.

У 1943 р. Його святіство відправився на хротонію в Афіни, де був висвячений в ієромонахи. У липні 1951 р. Вазен Першого висвячено на єпископа, а 30 вересня 1955 р. відбулася Його інtronізація на престол Верховного Патріарха і Католікоса всіх вірмен.

З початком обов'язку пастора і громадина все борців за мир. Його Святіство нагороджений багатьма високими відзнаками різних держав. Він був почесним членом Академії Наук Республіки Вірменії.

Данного вічної і благоговійної пам'яті вірменського ролю Святішому Вазену Первому, ѹого високому миротворчому і патріотичному служенню на благо святої Вірменської Апостольської Церкви рішенням Протоієрея Патріарха і Католікоса всіх вірмен.

Початок третього академічного року у Коледжі Католицької Теології св. Томи Аквінського

4 вересня у Києві, в римокатолицькому храмі св. Олександра відбулася урочиста Літургія присвячена початку третього академічного року у Коледжі Католицької Теології св. Томи Аквінського. Урочисте Богослужіння відправив єпископ Житомирської єпархії Ян Пурвицький, котрий на початку своєї проповіді подякував Богові за цю велику справу, розпочату з Його благословення двою роки тому. Говорячи про важку духовну ситуацію в Україні, Ян Пурвицький зазначив, що чимало наших проблем спричинені віддаленням людей від справжнього Бога та лековажним ставленням до християнських цінностей. Він захотів студентів коледжу не тільки до сумлінного опанування Христа. Єпископ також підкреслив роль мирян у розвитку будові Церкви та їхній вплив на духовний розвиток супільства.

5 вересня у коледжі св. Томи Аквінського відбулася урочиста інаугурація. Студентів і викладачів привітали декан Олександр Гауке-Літовський та генеральний вікарій Свідного Вікаріату отців-домініканів Джон Гартек Кенрік. Свого шастирського благословення наділив всім присутнім єпископ Ян Пурвицький.

Сьогодні в Коледжі навчається майже 150 чоловік, що належать до різних професій. Отриману богословську освіту вони зможуть використати у своїй подальшій професійній діяльності, викладаючи Закон Божий та історію релігії в середніх та початкових школах, проводячи катехитичні заняття, працюючи в організаціях соціальної допомоги.

Львівської Богословської Академії

1 вересня цього року у Львові відновила свою діяльність Богословська Академія, а також розпочалися заняття у Вишій Грекокатолицькій Духовній Семінарії Святого Духа. З цієї нагоди в церкві семінарії для студентів початкових курсів архієрейській службі божій відправив Глава УГКЦ Блаженніший Миростіслав Ліщінський – ректором духовної семінарії єпископом Самбірсько-Дрогобицьким Юліаном Вороновським та єпископом Львівської Архиєпархії УГКЦ Юліаном Гібром. Після Святої Літургії в конференційному залі семінарії Святого Духа відлікав вітання та Декret про відкриття УГКЦ імені Блаженнішого вітання та Декret про відкриття УГКЦ про призначення виконуючого обов'язки ректора Академії отця-диякона Д-ра Михаїла Диміда.

Це вже втрете у цьому столітті відчиняє свої двері Львівська Богословська Академія. Заснована у 1928 р. митрополитом Андреєм Шептицьким, вона була закрита у 1939 р. більшовиками. У 1941-44 рр. діяльність Академії було знову відновлено. Та після другого приходу радянських «визволителів» її існування припинилося на півстоліття.

Нове видання книги «Молодість і покликання отця Романа Шептицького»

У львівському видавництві «Свічадо», що при монастирі студітів вийшло з друку репринтне видання книги «Молодість і покликання Отця Романа Шептицького». Її автор – Софія з Фредрів Шептицька, мати митрополита Української Грекокатолицької Церкви Андрея Шептицького, в миру Романа. Передмову до третього видання написав владика Михаїло Гриччин.

А незабаром «Свічадо» запрошує своїм читачам книгу «Християнство – що це властиво?». В ній автор, Роман Мізь, намагається лагідно піти на питання про найбільш фундаментальні правила нашого християнства: можливість пізнання Бога, Ісус Христос – спаситель і відкупитель, Христова Церква, людина і счастливий сайт – це теми, які можуть бути своєрідним катехизом для сучасної людини.

Хрест знову засвітиться

Від недавна княні і гости столиці знову мають можливість любуватися хрестом, що світиться на знаменитому пам'ятнику князю Володимиру. Але чому після цієї зроблено тепер лампадами денного освітлення? З цим питанням лобісти старовини звернулися до головного архітектора комітету до справ охорони і реставрації пам'ятників Якова Дехтаря. Як з'ясувалося, хрест буде обрамлений тонкою світлововою трубочкою склом із пінопластової відцінки. Традиційний панночок з лампою буде обрамлено склом із пінопластової відцінки. Сьогодні робить недоцільно через їх ненадійністю. Хочеться сподіватися, що через роки нападки з віянністю згадуватимуть не лише ім'я відомого підприємства Семена Могилевса, який перший, майже сто років тому, оплатив роботи пов'язані з підвіщенням хреста на пам'ятнику князю Володимиру, але і напіх сучасників.

150 літ праці Львівської Політехніки

(Закінчення з 1 сторінки)

За роки існування Політехніка випустила понад 110 тис. фахівців, дала світові сотні видатних науковців, політиків, державних діячів. 3-ї історіко-історії славетних вчених: Олімпа Захаревича, Леонарда Марконі, Домініка Зброжека, Євстахія Волопаса, Богдана Мариника, Романа Залозецького, Юліана Медведського, Івана Левинського, Максиміліана Тулє, Вашава Ласкі, Антона Ломніцького, Казимира Бартеля, Степана Банаха, Івана Баленського, Адама Куріла, Тихона Губенка, Олександра Андрієвського, Юрія Величка, Тимофія Юрженка, Миколи Мигали, Григорія Денисенка, Бенідона Шевельского, Ігоря Вишнічу та інших.

Варто відзначити, що колись студентами Політехніки були видатні особи, які на постійно вписалися золотими буквами в історію України:

– Микола Шрап – економіст, член Української Центральної Ради та заступник її голови, радник Української Дипломатичної місії у Будапешті; Петро Франко – інженер, педагог, письменник, син І. Франка; Катерина Заринська – організатор і голова Червоного Хреста УПА; Андrij Грабеський – інженер-лісівник, член Уряду Я. Стецька у 1941 р.; Андrij Ластавецький – доктор філософії, фізики, педагог, діячний член НТШ; Олексія Гаспа – військовий референт Крайової екзекутиви ОУН, член проводу ОУН (р), шеф штабу УПА; Роман Шухевич – генерал-хорунжий, Головокомандувач УПА; Степан Бандера – Голова проводу ОУН.

Сьогодні Львівська політехніка – великий освітньо-науковий центр, в якому навчається понад 12 тис. студентів з 57 спеціальностей. Тут здійснюється підготовка за багаторівневою системою навчання (бакалавр, інженер, магістр). Навчальний процес забезпечують понад 1700 викладачів, з яких більше тисячі мають вчені ступені і звання.

Науковці Політехніки виконують 217 державних тем, беруть участь у 18 програмах Державного комітету з питань науки та технологій і 14 програмах Місцевого, а також у програмах, які фінансується комісією з освіти Європейського співтовариства. 24 вчені Львівської політехніки є дійсними членами галузевих міжнародних академій.

До складу університету входять: 18 факультетів, відділення військової підготовки, інститут гуманітарних наук, фахультет довузівської підготовки, гімназія, міжгалузевий інститут підвищення кваліфікації та підготовки кадрів, науково-дослідницька, науково-дослідний інститут ЕЛІВІТ, конструкторське бюро ЕМС, проектно-конструкторське об'єднання «Політехніка», технопарк, науково-технічна бібліотека, Технічний комітет стандартизації науково-технічної термінології Міністерства освіти та Держстандарту України, дослідницький центр Місцевості, видавництво. Політехніка та його окремі факультети є членами семі міжнародних освітніх асоціацій. У 1992 р. Львівська політехніка прийнята в Альянс університетів Центральної та Східної Європи.

Ювілейні урочистості відбудуться з 17 до 24 жовтня.

Децо з боку

Україна хворіє

(Закінчення з 1 сторінки)

Дніпровського лиману.

Як зацівнили в Міністерстві охорони здоров'я, п'ятеро з шести померлих – люди без постійного місця проживання і працевлаштування, тобто володоти. Поки що це головна група ризику. До інших належать всі, хто не дотримується правил гігієни, зокрема вживає некіп'янечну воду (головна причина захворювань, власне в Криму – з питного водою там важко) і не піддає термічній обробці продукти харчування. Зокрема це стало причиною захворювання в Золочеві коло Львова – вживалася в їжу все та ж горезвісна риба.

Створена за наказом Президента спеціальна комісія до справ боротьби з епідемією вживає всіх заходів до подолання хвороби. Взято під посиленний контроль торгові заклади, базари, місця масового скупчення людей. В певних регіонах встановлено карантин, встановлена посиленна пропаганда по радіо і телебаченню, обстежуються громадяни з підозрілими симптомами. Є надія, що найближчим часом розгулу зарази буде покладено край.

є вроджений. Натомість щеюлогто доробляли на основі власного досвіду. І, логічно, молоді політики задивили-ся зі свого Сходу на Захід, не так український, якієвро-американський, неоліберального зразка.

Вибори до Верховної Ради виграли бойовою меншістю – Володимир та Євген Шербані та Михайло Поживанов і двоє-тros нестійких прихильників.

А потім були вибори у місцеві органи влади, на яких Володимира Шербаня було обрано головою Донецької обласної ради, а Михаїла Поживанова – мером Маріуполя. Не встигли 100 днів нової влади минути, як її почек окрепшився. Було власпівовано обструкцією Кабінетові Міністрів та Вуглепрому, що намагалися відшукувати вихід із затяжкою вугільної кризи. Всупереч їх думці, Володимир Шербань подав свої, сутто ринкові заходи, завоювалиши могутню підтримку і авторитет у Донецькому страйкому Незалежної профспілки гірників (НПГ), яка п'ять років добивалася саме такого широку розв'язання шахтарської проблеми. Відчули нарешті, що мають владу, які їх розуміє. Цей факт може бути валітній наслідком: НПГ Донецька – сила надто пе п'яна

У ситуації вражала політична відвертість, навіть демонстративність, із якою нова донецька команда експонувала свої симпатії. На тлі доведеної до істерії антиукраїнської кампанії місцевих лівих співпраця з націонал-демократами-реформаторами виявдала викликом, як зрештою, викликом був увесь напрямок економічних ідей нового керівництва. При чому робилось це абсолютно свідомо і відмінно. Можливє «нерозуміння» з боку власного електорату Поживанов відкинув узагалі, а Щербань, що політичних міфів (поділ на східняків і западнів) не визнає.

Сьогодні реформи в Україні дорівнюють державності України. Це політики, орієнтовані на західні моделі і цінності. Всупереч своїй російськомовності (а може заявляти їх?), вони не мають комплексів на російському пункті ставляться до сусідів із здорововою байдужністю сильного. Росія – можливий економічний партнер, але не фетиш, бо сама перебуває на утриманні «СІМКИ».

На Лівобережжі й на Півдні, а почасти й в Центрі вже подібних до донецької компанії діячів нагромадилося чимало, і зовсім реальна можливість, що вони знайдуть у Щербані свого вождя, якого давно шукать. У Донецьку вже відкрито говорять, що Володимири Іщенко більше б пасувала не помісна донецька, а соборна українська корона. Катастрофого для України це не буде. Здається. Натомість шлях до такої корони усіяні терними. Та за будь-яких обставин протно з журналістів збудиться – Донбас таки прорвався

Донецькі супернові

У квітні на виборах до Верховної Ради донецькі більшовики, наобільші народу все – від ковбаси до Сокозу, святували перемогу. Як виявилося, передчасно. КПУ і СоцПУ програли місцеві вибори з гуркотом, одінавши в абсолютній меншості в обласній раді, донецькій та маріупольській міських радах. Місце голови обласної ради замість двох комуністів Чупруна чи, хоч від біди, рожевого Логвиненка посів Володимир Шербань – «кангталіст і мафіоз» – скандал уседонбаських, коли не всекраїнських маспітабів.

Однак, сенсація була передбачувана – спрацювало, як, до речі, і в Галичині, правило політичного маятника. КПУ і решта затягли його на крайню точку: вільно і в'їхали в парламент на нервальних популістських гаслах. Те саме сталося в Галичині з Українського консервативного республіканського партією, УНСО і почасти з Конгресом Українських Националістів. За місяць електорат наміливався своїми героями в натурі, і майтник пішов у Донбас вправо, а в Галичині вліво, спинившись у позиції «центризму». Єдине, що було незвичне в цій ситуації – пшикість, з якою це сталося. Демагогії вистачило лише на місяць.

Реальний поштовх донецькій революції дав розвиток підприємства. Молодий донецький бізнес ріс в умовах, максимально наближених до бойових. «Незадбаних» застійкою КПУ було той жосто-

святої» – колгоспи. На голови донецьких «агараріїв» звалилася стуго ринкова програма Щербаня – невідкладна приватизація 100 із 400 колективних господарств, лібералізація цін, ліквідація вічних кредитів, що знікнуть, як роса у Сахарі, й державних дотацій.

Донецькі полії розвивалися з пвиджистою світла. Після «вугільної революції» та «аграрної шокової пси-хоптерапії» панове В. та Є. Щербани та п. М. Поживанов піднесли черговий скорпіз, який став поком не лише для Донбасу. З нагоди 215 роковин Маріуполя та інавгурації нового мера в донецькі степи запросили чи не всю фракцію «Реформи» на чолі з Віктором Пинзеником та Світовим Банк реконструкції та розвитку в особі Ковалського Й Кауфмана. На свята не забракло мера братнього Львова – Василя Куйбиди.

Ця гешпа компанія наполовина народу теку цілком слупничих реєстрів про єдинстві та економічні реформи. Представник Росії – мер кубанського Єйска, видно, дуже перейнявся, зиркнувши на донецько-кіївсько-львівську збрину, бо виголосив свою промову... українською мовою. Заходи протикали імільно, слична, як на дуже рафінованого Українця, їхня хиба – леякий надмір гуцульського фольклору, депо екзотичного на гілазовських степів.

Відтак вишукане товариство відбуло в Донецьк, де на нараді запрессентувало повну політико-економічну згоду борців за українські реформи від «Сяну до Дону»

■ Після виснажливої боротьби за пост президента Леонід Кравчук провів свій відпочинок в українській Рів'єрі — Трускавці, а Леонід Кучма — в Криму. ■ У Токіо завершився міжнародний турнір, де свій високий клас вкотре продемонстрували брати — Сергій та Василь Бубки. Молодший з них, неодноразовий чемпіон світу, цього разу подолав з жердиною 590 см і знову зійшов на найвищий піділку пошани, а Василеві вручено бронзову нагороду. ■ На об'єднанні «Дніпрофарм» налагоджено випуск бактеріну. Профілактичне застосування у тваринництві щоденого препарату знижує захворюваність поголів'я на 40 %, падіж зменшується у 10 разів. Новинкою одразу зацікавилися японці, англійці та американці. ■ Два роки тривало будівництво церкви в колонії посиленого режиму ВІ 304/41, яка знаходитьться в селі Товкмачик Коломийського району. Це поки що єдиний храм в Україні, який розташований в місті позбавлення волі. Церкву збудовано за архітектурним розробленням Анатолія Фуркевича, який відбуває в колонії 15-річне ув'язнення. Знаменним є те, що будівництво здійснювалось на кошти адміністрації та осіб, які відбувають покарання. Стали в пригоді також 300 доларів одного жителя Болгарії, який відбував покарання в Товкмачику.

Отцю М. Білинському ЧСВВ сповнилось 50 літ священнослужіння

Закінчення 3 | сторінки

*пресвітерський літія Божія 1944 місяць січня від
3 до Архикатедральнім Храмі Св. Вмі. Георгія у Львові
чино й законно рукоположи (...).*

Фірмовий бланк Львівської митрополії посвідчений влас-
норучним підписом Слуги Божого митрополита Андрея для
молодого василіяніна Мелетія, ще студента з Кристи-
ноцького монастиря, мав стати вирішальним на роки. Та
не лише для нього, але також і для тисяч людей, яким
прийшлося служити Святі Пісугрії, які тодіувалися Єва-
ристіко, які користали з тайн хрещення, винання, покаяння,
яких супроводжували в останню дорогу на місle вічного
відпочинку – для тих всіх цей документ означав присутність
віданого та ревного священика, співбрати, настоятеля та не
один раз просто й приятеля.

З'явився 50 літ священнослужіння

■ Після виснажливої боротьби за пост президента Леонід Кравчук провів свій відпочинок в українській Рів'єрі — Трускавці, а Леонід Кучма — в Криму. ■ У Токіо завершився міжнародний турнір, де свій високий клас вкотре продемонстрували брати — Сергій та Василь Бубки. Молодший з них, неодноразовий чемпіон світу, цього разу подолав з жердиною 590 см і знову зійшов на найвищий піділку пошани, а Василеві вручено бронзову нагороду. ■ На об'єднанні «Дніпрофарм» налагоджено випуск бактеріну. Профілактичне застосування у тваринництві щоденого препарату знижує захворюваність поголів'я на 40 %, падіж зменшується у 10 разів. Новинкою одразу зацікавилися японці, англійці та американці. ■ Два роки тривало будівництво церкви в колонії посиленого режиму ВІ 304/41, яка знаходитьться в селі Товкмачик Коломийського району. Це поки що єдиний храм в Україні, який розташований в місті позбавлення волі. Церкву збудовано за архітектурним розробленням Анатолія Фуркевича, який відбуває в колонії 15-річне ув'язнення. Знаменним є те, що будівництво здійснювалось на кошти адміністрації та осіб, які відбувають покарання. Стали в пригоді також 300 доларів одного жителя Болгарії, який відбував покарання в Товкмачику.

3

ДІТЯМ

Івась з веселкою в кишенні

— Глянь, що ти наробив. Ти є дуже розтріпаний.

День Івася, як завжди, починається від матері-ної лайки. Вчора вечором насварив також батько за одиницею з англійської мови.

— Коли ти зачнеєш серйозно працювати — кри-чав батько.

Все це було вчора, а сьогодні день вільний і Івась вийшов з хати. На подвір'ї група колег готовилася до футболу. Івась прилучився до них. Попав до команди Ігора найкращого футболіста, про його всі називали «Плятін». Івась дуже старався, але футбол не був його міцного сторінкою.

— Шо робиш, ти недотепо — крикнув Ігор.

Іншим разом випало ще гірше.

— Втікай звідси і присвітись лещатарству!

Всі хлопці голосно розсміялись а Івась тихим

з вухами червоними зі стилом зійшов на бік.

Поцілунок у ведрі

Помандрував довгою променадою біля залізничої станції. Голову спустив зовсім низько. Я невторопа, недотепа. Ніколи нічого мені не вдається... Як маю всіх задоволити. Крапе б мені десь пропасти, щоб никто мене ніколи не знайшов...

Тимчасом пролунав якийсь мілій голос.

— Не журись так каже. Напевно вмієш не одне добре зробити.

Івась поглянув довкруги, щоб побачити, хто це з ним говорить. Булища була порожня. Тільки легкий вітер коливав гілками дерев.

— Хто це говорив? — питав сам себе занепо-коєний. Може хтось знову собі почав келкувати з нього. Не хотів Івась, щоб знову хтось робив собі з нього шутки.

— Це я.

— А хто ти є?

— Я є вігром.

— Не думав я, що вітер вміє говорити.

Люди слухали мене, але тепер вже ні. Світ тепер дуже спішить і має повно дуже голосних машин.

Хто має пе час послухати вігру...? А школа, знаю-бо стільки речей...

— А що таке, наприклад?

— Знаю добрій лік для тебе. Він може поміняти твій поганий настрій, що так міцно тобі тяжить съогодні на сердці.

— Як мені здобути веселку?

Візьми ведро і виповни його різними гарними речами, чкі знайдеш, а тоді побачиш...

Івась побіг до хати. Мама бачила, що поспішно прибіг до кухні і швиденько скопив велике сине ведро і підсунув мамі під ніс.

— Мамо, прошу тебе, зложи у цьому ведрі поцілунок.

— Шо?

— Мамо, прошу...

Івасева мама здивовано післала поцілунок до ведра, а синок скоро побіг дальше. Він почав збирати всяки гарні речі, які надійшли по дорозі: зелений листок, країтину з фонтанчика, дещо синього неба, молитву бабуні, пестоці длуся, близик очей малої Олі, червону рибку, гавкання бровка... Трудився цілий ранок.

На кінець втомленій хлопчина з повним ведром повернув на променаду.

— Ти закінчив гарну працю — сказав вітер, — але одної речі ще тобі бракує.

— Шо саме?

— Чогось дуже простого — твоєї усмішки.

Івась глибоко поглишився над ведром і побачив своє відбиття у воді. Щастливий і радісний, що пим разом іому все повелось, усміхнувся своєю най-гарнішою усмішкою. У цей момент з ведра вийшла прекрасна веселка. Чудова дуга зі смокх променів колібрів.

— Ах, що за чудо!

Івась обережно взяв веселку у руку, звинув її як

шаль і поклав у кипленю.

Сироп з веселки

Коли Івась вийшов на вулицю, побачив якусь дівчинку, що сплотикулась о камінь і випала. З ноги мочала плисти кров, а дівчинка розплакалася.

— О, як болить мене нога.

Івась підійшов до неї, виняв з кишени кусок дуги і завязав стовчену ногу.

Дівчинка причарована своїм кольоровим бан-лом побігла, гукаючи:

— О, як гарно! Вже нога не кровавить!

Івась почувався, як справжній лікар. Прибіг на лівому бокі, а другий кусок поклав в уста, щоб звичайно, сварлилася.

— Івасю, може б ти ходів бути нашим суддею?

— Спідав сам «Плятін».

— Добре, але хто не послухає судді, того вик-лючаємо з гри.

Івась виняв кусок веселки, причіпив її на лівому бокі, а другий кусок поклав в уста, щоб свистати.

М'яч був удалим. Івась сам не знав, що з нього такий добрий суддя.

— Вмієш справедливо розсуджувати — з при-знанням говорили хлопці.

По дорозі Івась зустрів сусідку Ірину. Вона була старла і хвора. Івась недуже її любив, але вона попросила:

— Козаче, дай мені кусок своєї веселки, що виглядає тобі з кишени. Почувався дуже хворою.

Лікар сказав мені напитись сиропу з дуги, а ма-бути стане мені крапле.

Івасеві стало жаль пані Ірини, яка завжди була невдоволена і сумна. Попав її кусок веселки. Вона замішила її в склянці, випила і сказала.

— Вони досконалі. Почувався тепер крапле.

Задовою я сама. Мушу попросити дітей, щоб пограли в м'яч у мойому городі. Івась побачив, що обличчя Ірини досі бліде і сумне радісно зарожевило.

— Діє моя веселка — подумав Івась. Мушу ще кинути трошки веселки для мами і батька у їхніх горнятка.

Побіг Івась до хати. В руці залишився йому ще маленький кусочек дуги. Нагло почув голос вітру:

— Тепер же можеш пізнати тайну веселки. Відкрій долоні і подуй. Івась зробив, як казав вітер. Веселка почала побильшуватися і підноситися, і загинатися луком на небі. Це була най-гарніша і найбільш чудова дуга, яку Івась ко-ли-небудь бачив.

— Завтра будеш мати нову райдугу, коли тільки скочеш. Це залежить тільки від тебе — забу-рмотів вітер.

— Тепер вже знаю, що мені робити — сказав Івась і побіг на вечір.

Бруно Ферреро

Результати конкурсу «Церква»

Рисунковий конкурс для дітей та молоді під назвою «Церква» завершений. Членами журі були: Зенон Будиневич, Катерина Юнко та Дарія Якимель.

Спонсором конкурсу був Володимир Іваниха з Бартолоци.

На конкурс надійшло 62 праці (в тому 26 з Крубланок). Всі праці були дуже гарні і пікаві.

Жюрі признало три перші місця: Моніні

Мікулі з Крубланок, Лілії Павліоні з Бартолоци та Дануті Ткач з Крубланок. Випозичаним жорі

признало грошові нагороди - по 100 тис. зл.

Скоромовки

Лис малій і більший лис
По грибі ходили в ліс,
Задріть білка в лісі лису —

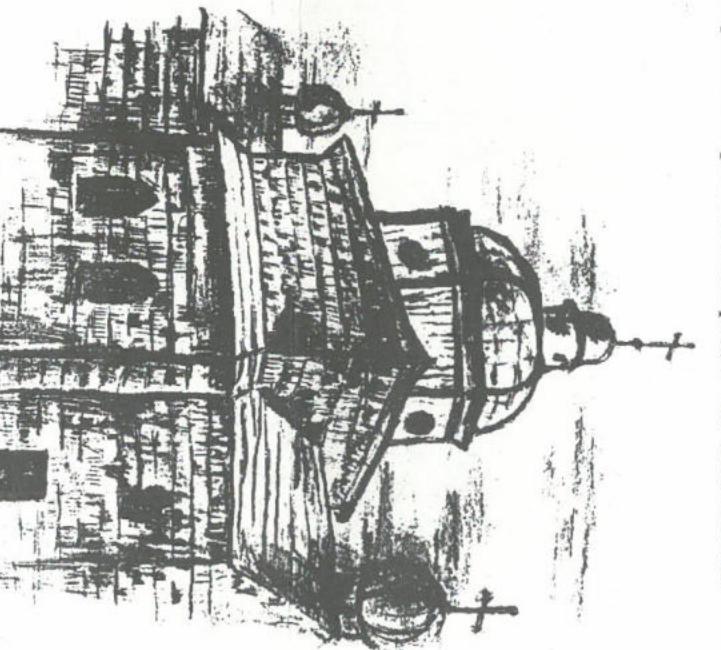
* * *

Лиска лапить лисеня,

А лосиха лосеня,

Лев ласкато лапає

Левенята лапає.

Данута Ткач, Крубланки (VIII клас)

Варвара Крив'як, Катерина Левко, Олія Макалус, Альрій Малій з Крубланок, Наталя Співак

3 Гжилька та Наталя Шелест, Катерина Мишопль,

Данило Пелех і Артур Шаповалов з Бартолоци.

Найкращі праці буде можна подивитися

в Гуртово-Іванівській перкві.

Усім дітям сердечно дякуємо за участі у кон-

курсі.

Організатори.

— Глянь, що ти наробив. Ти є дуже розтріпаний.

День Івася, як завжди, починається від матері-ної лайки. Вчора вечором насварив також батько за одиницею з англійської мови.

— Коли ти зачнеєш серйозно працювати — кри-чав батько.

Все це було вчора, а сьогодні день вільний і Івась вийшов з хати. На подвір'ї група колег готовилася до футболу. Івась прилучився до них. Попав до команди Ігора найкращого футболіста, про його всі називали «Плятін». Івась дуже старався, але футбол не був його міцного сторінкою.

— Шо робиш, ти недотепо — крикнув Ігор.

Іншим разом випало ще гірше.

— Втікай звідси і присвітись лещатарству!

Всі хлопці голосно розсміялись а Івась тихим

з вухами червоними зі стилом зійшов на бік.

— Ах, що за чудо!

Івась обережно взяв веселку у руку, звинув її як

шаль і поклав у кипленю.

Полав до друку В. Чаус

Моніка Мікула, Крубланки (VI клас)

ОсінЬ

Осінь, осінь лист'я жовті.
Часто дрібний дощчик сіє.
Веде осінь сині хмарі,
А за це дає нам дари:

Грушок, сливок, повні міхи,
Повно гамору і віхи.
Діти бігають по поля,
Печуть собі бараболю.

Пустість поля.
Чорні землі.
Пташка відптає.
Коли це буває?

«БЛАГОВІСТ» СТОР. 5

Відпust у Шпротаві

З нагоди празника Преображення Господнього, який випав на 19 серпня, у Шпротавській парафії відбувається відпуст. Його відруге відсвятовано у власному храмі, однокому, який є власністю греко-католицької спільноти в Зеленогірському вовздістві.

Ця однокість спричинюється до того, що церква в Шпротаві наповнена вірних, що її відвідують, душевності з Вроцлавського та Зеленогірського деканатів та вірних з різних околиць.

Святу Літургію відправив генеральний вікарій, о. Петро Крик у сопливінні численно згromадженого духовенства з Вроцлавського та Зеленогірського деканатів та вірних з різних околиць.

Звертаючись до згromаджених отець нагадав подію 3-перед 2000 літ та гору Табор, на якій відбулося Преображення. Цими словами пригадав, що кожен християнин покликаний до цього, щоб ненастенно преображував та реалізував слова Євангелії в поденому житті.

Новіціят у Венгожеві

Кожна людина, коли стає в ролях зрілих людей, хоче бачити своє майбутнє. Пригадують її тоді всі вимріяні професії, створені під літаково уявою. Не всі однаково вибирають своє майбутнє. Деякі поспішають і приймають необдумані рішення. Інші довго і розважно обдумують свій життєвий шлях.

Обдарована життям людина отримує від Бога дар материнства і дар батьківства. Може його реалізовувати у природний і духовний способ, вибираючи життя у подружній спільноті. Деякі люди вибирають іншу життєву дорогу. Свідомо і добровільно залишають природне материнство чи батьківство, заради духовного життя. Маємо тут на увазі людину, що хоче стати монахом. Історія монашого життя є так давня, як давнім було в людні бажання досконалого життя. Своїми початками сягає воно другого століття християнства, а розвинулось від першої половини четвертого століття. Саме тоді почали ширася численні появляються люди, які хотіли вповні жити за вказівками Євангелія, реалізувати якомога найкраще свантєвські ради. Вони почали усвітатися з міст на уединення, щоб там без перешкод видатися молитви й аскезі, тобто подоланні самого себе, своїх вад і пристрастей, щоб тільки не подолало духа а наяваки – щоб пропівтали всі чесноти християнського життя.

З часом біла визначних аскетів називають монахами або ченцями.

Одним з найвизначніших аскетів того часу був св. Василій Великий. Він залишив свою учнину ченцям написані Правила аскетичного життя та інші важливі для черепечого життя вказівки і повчання, які стали згодом підставою формування цілого чернецтва у Східних Церквах.

Аскетичні твори св. Василія Великого і до сьогодні є основою правил Чину Отців Василіян, які живуть і працюють там, де є греко-католицькі громади, в першу

Після літургії відбулася пропелісія.

Торжества злагатив концерт фольклорного ансамблю зі Словаччини – «Черхован» з Бардеївського будинку культури. У своїй програмі артисти запрезентували величезний фольклор свого регіону. Варто відзначити, що був пе перший від понад сорока літ візит в Шпротаві слов'янської групи. Після концерту в залі над церквою. О відбувається обід для запрошеніх гостей. На томісті вечором, на завершенні врочистого дня, зорганізовано забаву.

Підсумуючи всі події, які мали місце в Шпротаві від моменту, коли з'явилася власна свята, в майбутнє можна дивитися з оптимізмом. Активна діяльність «Сестрицтва» спричинилася до зацівізування лемківського середовища Шпротави та околиць. Цього року «Сестрицтво» зорганізувало багато шківих імпрез, та було збудником багатьох подій, хоча би спільнотного Шедрого вечора, концерту «Лемковини» зі Львова, Польських козаків з Жмельницької області, зустрічі для дітей та молоді в Дземельмаяровичах з нагоди закінчення навчального року тощо.

Хотілося би, щоб до групи парохіян, які широ та відано співпрацюють зі священиками, приєдналися

ші інші. Всі творимо одну громаду і кожна нова думка може нас лише злагати.

Помимо всіх проблем кожному з нас з глибини серця хочеться, щоб церква була направду Божім місцем і свідомством всіх нас.

Аркадій Трохановський

Новини з Підкарпаття

Хоча описувані тут події могли б зачислитися до певної думки, в роді цих із хроники Перемишльської єпархії, то на

28 серпня цього року в Устриках-Долішніх відбувається храмовий празник Успіння Пресвятої Богородиці з участю вірних з-за поблизу Українського кордону, а також хору з Жидчова, що чудово відпівав Святу Літургію.

Люди ці, переважно копишні мешканці Устрик, а також іх нащадки, вивилися, цікавитися своїм містом та на-вколишніми теренами. Хотілось їм хоча б доторкнути дверей своєї церкви та пригадати частку їх тут присутності.

Звернувшись були прощальні слова молодого священика Пілкою, О. І. Лайкошом та О. Павлом з Криниці. Тоді відчувалося єдність між нами і ними. Пречиста Боргородиця зіспала укоїння душам в цей момент. На всіх двинилися постагі з ікони Успіння, що роботи А. Степана, відомого іконописця з-поперед нашої громади у Польщі.

Після Літургії, біля входу до церкви заміготіли вишивані на сорочках, звичайні українські акцент на вских святах. Хористи з Жидчова ночували серед українських родин в Устриках, вірні організували також для них обід у готелі «Лівіоргата». По обіді автобус з дорогими гостями від'їхав на Україну.

Як завжди у підготовці торжеств організаційним хістом виказалися: п. Стефанія Гаврилещ та п. Іван Федорецький.

У цих діях в районі Устрик побували також пластиуни з виховником П. Тимо.

18 вересня відбулася чергова подія – до Мокрого приїхав церковний хор з Перемишля. Після Богослужіння у Будинку пожежника гости поставили п'есу з історії Перемишлі та міста Перемишля.

Хоча «акторська гра» не була професійною, то проблеми там добре насвітлені з захованням історичної правди, хоча, на мою думку, справа Берестеської унії була показана лише у одній площині. На хід справ зв'язаних з Берестеською унією, чи тех підпорядковані нашої Церкви на складі Москви, вирішальне значення мав чинник політичний, пресія тодішніх імперіалістів та іншого апарату натиску. І саме в тому часі наші епіскопи хотіли віднайти менше зло, говорячи по-холопськи, ритувалися. Для прикладу: на Холмщині, залежно від того під чи вільви попали ці території, наш народ був змушенний «приймати унію», а за кілька років московське православія і так кількакратно там назад. Події ці, як знаємо з історії коштували нас дуже багато. Але наш народ переміг і це лихоліття, та навіть тоді виказався творчим духом витовнюючи обмежені рамки діяння національною спадщиною.

Як там не було, а в Мокрому пересувались по сцені дури наших вельмож, історія, часи величності. І князь Данило, лицар, учасник ставної битви під Ярославом, де поконано Перемишлянам напідгінські події, зокрема п. Пайтагу, бо підгоди Мокрому вельмож, вельми потребують почуття таке слово. На жаль, внаслідок невеликої реклами глядачів прийшли трохи замало, а представників православ'я не було взагалі.

Казав Газда до газди – «А видиш, поплати васу, хтось слухав що в траві пішти, а хтось інший слухав серцем цю історію.

Живе слово скоріш-бо доходить до вух, чим писане. А на мокрянських полях йде осіння робота, сіють, орають і кожен свое знає.

М. Г.

Герб Чину св. Василія Вел.

Місцеву церкву. Діє тут одна з численніших підрайонів Ольгінського деканату. Велике число вірних відвідує свою святу. Для них та-кож відкриті двері монастирської каплиці, де вони можуть молитися разом з Василіанського спільнотою.

Монастир відкривав нову сторінку історії Венгожева. Тут будуть дозрівати нові покликані. Тут будуть пробувати свої сил юнаки, які вступають на дорогу зреєння та Божого Царства. Дар покликання нарощується і дозриває. Тому кожен, хто переступить порт покликання. Переїздання в ціому домі завжди буде довгим підставою.

Дорогий читачу! Вибері свій життєвий шлях. Підтримай місце! Підумай!

о. Дмитрий Гарасим ЧСВВ

Комунастичні злочини в Україні

(Закінчення з 1 сторінки)

забезпечених їдальню членів партії. Бездахід становища, екзистенції доводила до крайності, якими були випадки навіть найгіршого канibalізму. Спочатку вмирали чоловіки, потім діти, а на кінець будь-якої ідеї (...).»

Партійні активісти продовжували процес реквірування зерна, незважаючи на те, що з голоду мруті під села.

У прому часі, коли продуенти українського зерна мерди з голоду, Москва продавала українську шпеніню за кордон, затережуючи про голод. До останніх років кремльські володарі перфільно тайли не тільки гіантичні розміри голоду в Україні, але й сам факт його існування. Тепер вперше відмічаємо трагічний ювілей неймовірного геноциду. Скривання від світового суду цього величеннського злочину, на мою думку, є також невибачальним гріхом-злочином. Веде до його поменшення, мінімалізації на кінець, до виправдання. Але, чи може бути виправданім людovійстві? Чи ж абсурдальна гноранця цього факту не веде до нових жорстоких покус? Історія підтверджує про существо. Німецький і японський милітаризм в роки II світової війни дали нові приклади екстермінації завойованих народів.

Людинобивство, здиснене комуністичними катами в Україні у 30-тих рр., має особливе значення не тільки із-за гіантичних розмірів. Воно було влаштоване центральними органами державної влади і здійснене на власних польних громадинах у мирний час. І в такому розумінні воно є повсякчасним евенементом історії.

Трагедію українського народу під владою комуністичної Москви можна порівняти тільки до долі жидів, підданих масовій екстермінації гітлерівцями, з таким лише зауваженням, що в абсолютних числах українські страждали, є, безпекенно більші.

Українські комуністи на чолі з Ю. Кошбінським бильшого злочину свому народові зробили не могли. У певному моменті, зrozумівши свою велику помилку, творець української червоної армії сягнув за пістолет. Самовбивцем став також письменник Микола Хвильовий і комисар народної освіти України, Микола Скрипник. Інші українські діячі комуністичної партії не мусили сягати за пістолет. Почалась-бо (зашланана у московському центрі) нова багаття очищення глобальна ліквідація її інтелігенції. У січні 1933 р. з Москви приїхав «намісник Сталіна» Павло Постілев. Саме під його пильним оком «очищено» Радянську Україну від так званого «українського націоналізму». Носіям націоналістичної ідеї був тоді кожен, хто розмовляв по-українськи. Наставли дуже тяжкі часи українським поетам, письменникам, ученим. Наклепи, оскаржування, смерть або мандрівка у сибірські тaborи.

За недовірими даними у 1933 р. серед числа 240 українських письменників пропало 200, серед 85 учеників-мовознавців зліквидовано 62-ох. У Сибір поїхали навіть працівники Українського інституту марксизму-ленінізму з Матвієм Яворським на чолі. Розпочата у 1930 р. ліквідація українських інститутів, осигнuta свій апогеєй у 1933 р. Старанно прочесано Міністерство освіти, справедливості, сільсько-гospодарську академію, редакції газет та літературних видавництв. Замкнено експериментальний театр «Березіль». Його застновник, драматург Микола Куліш попав у Сибір.

«Ми завершили велике діло» - пісумував у листопаді 1933 р. П. Постілев результати власної праці. Вистачить такого одного яскравого прикладу. В одному лише Міністерстві народної освіти зліквидовано дві тисячі літніх, яких починали та письменників. Хвиля великих репресій звисали кінцівки - руки й ноги, як чуралки. Голод стер з їх личок сліди дитинства, замінивши їх на замородовані з'яви і тільки ще в очах залишився далекий блиск дитинства. (...) Я бачив, як умирали люди в самоті, вмирали поволі, поступовою спиральною смертю, позбавлені надії та можливості виживати власну загибель самоповсяканого для будь-якої ідеї (...).»

Партійні активісти продовжували процес реквірування зерна, незважаючи на те, що з голоду мруті під села.

У прому часі, коли продуенти українського зерна мерди з голоду, Москва продавала українську шпеніню за кордон, затережуючи про голод. До останніх років кремльські володарі перфільно тайли не тільки гіантичні розміри голоду в Україні, але й сам факт його існування. Тепер вперше відмічаємо трагічний ювілей неймовірного геноциду. Скривання від світового суду цього величеннського злочину, на мою думку, є також невибачальним гріхом-злочином. Веде до його поменшення, мінімалізації на кінець, до виправдання. Але, чи може бути виправданім людовійстві? Чи ж абсурдальна гноранця цього факту не веде до нових жорстоких покус? Історія підтверджує про существо. Німецький і японський милітаризм в роки II світової війни дали нові приклади екстермінації завойованих народів.

Старий мужчина показував мені рані від кулевиці в Україні у 30-тих рр., має особливе значення не тільки із-за гіантичних розмірів. Воно було влаштоване центральними органами державної влади і здійснене на власних польних громадинах у мирний час. І в такому розумінні воно є повсякчасним евенементом історії.

Трагедію українського народу під владою комуністичної Москви можна порівняти тільки до долі жидів, підданих масовій екстермінації гітлерівцями, з таким лише зауваженням, що в абсолютних числах українські страждали, є, безпекенно більші.

Українські комуністи (Микола Шорс, Василь Боженко, Юрій Кошбінський), йдучи за приналежною фальшивої російської агітації, довели народ до братського союзу з більшовицькою Росією. «Брат» знову показав своє справжнє обличчя. Кожна співправа і тривалаий союз з Москвою колпував дорогого.

Українські комуністи на чолі з Ю. Кошбінським бильшого злочину свому народові зробили не могли. У певному моменті, зрозумівши свою велику помилку, творець української червоної армії сягнув за пістолет. Самовбивцем став також письменник Микола Хвильовий і комисар народної освіти України, Микола Скрипник. Інші українські діячі комуністичної партії не мусили сягати за пістолет. Почалась-бо (зашланана у московському центрі) нова багаття очищення глобальна ліквідація її інтелігенції. У січні 1933 р. з Москви приїхав «намісник Сталіна» Павло Постілев. Саме під його пильним оком «очищено» Радянську Україну від так званого «українського націоналізму». Носіям націоналістичної ідеї був тоді кожен, хто розмовляв по-українськи. Наставли дуже тяжкі часи українським поетам, письменникам, ученим. Наклепи, оскаржування, смерть або мандрівка у сибірські тaborи.

За недовірими даними у 1933 р. серед числа 240 українських письменників пропало 200, серед 85 учеників-мовознавців зліквидовано 62-ох. У Сибір поїхали навіть працівники Українського інституту марксизму-ленінізму з Матвієм Яворським на чолі. Розпочата у 1930 р. ліквідація українських інститутів, осигнuta свій апогеєй у 1933 р. Старанно прочесано Міністерство освіти, справедливості, сільсько-гospодарську академію, редакції газет та літературних видавництв. Замкнено експериментальний театр «Березіль». Його застновник, драматург Микола Куліш попав у Сибір.

Ці слова гіму Радянської України звучать як несмачний жарт, щинча насмішка над незліченними і заубленими мотивами замушених українців. Таку цифру називав мені один радянський дисидент-інженер, оперуючи точними даними. Мусимо однак погодитися з тим, що встановлення історичної правди, що по кількості помордованіх громадян СРСР николи не буде можливим.

«Жиє, Україно, прекрасна і сильна.

В Радянським Союз ти щастя знаєшса...»

«Ми завершили велике діло» - пісумував у листопаді 1933 р. П. Постілев результати власної праці. Вистачить такого одного яскравого прикладу. В одному лише Міністерстві народної освіти зліквидовано дві тисячі літніх, яких починали та письменників. Хвиля великих репресій звисали кінцівки - руки й ноги, як чуралки. Голод стер з їх личок сліди дитинства, замінивши їх на замородовані з'яви і тільки ще в очах залишився далекий блиск дитинства. (...) Я бачив, як умирали люди в самоті, вмирали поволі, поступовою спиральною смертю, позбавлені надії та можливості виживати власну загибель самоповсяканого для будь-якої ідеї (...).»

Партійні активісти продовжували процес реквірування зерна, незважаючи на те, що з голоду мруті під села.

У прому часі, коли продуенти українського зерна мерди з голоду, Москва продавала українську шпеніню за кордон, затережуючи про голод. До останніх років кремльські володарі перфільно тайли не тільки гіантичні розміри голоду в Україні, але й сам факт його існування. Тепер вперше відмічаємо трагічний ювілей неймовірного геноциду. Скривання від світового суду цього величеннського злочину, на мою думку, є також невибачальним гріхом-злочином. Веде до його поменшення, мінімалізації на кінець, до виправдання. Але, чи може бути виправданім людовійстві? Чи ж абсурдальна гноранця цього факту не веде до нових жорстоких покус? Історія підтверджує про существо. Німецький і японський милітаризм в роки II світової війни дали нові приклади екстермінації завойованих народів.

Людинобивство, здиснене комуністичними катами в Україні у 30-тих рр., має особливе значення не тільки із-за гіантичних розмірів. Воно було влаштоване центральними органами державної влади і здійснене на власних польних громадинах у мирний час. І в такому розумінні воно є повсякчасним евенементом історії.

Трагедію українського народу під владою комуністичної Москви можна порівняти тільки до долі жидів, підданих масовій екстермінації гітлерівцями, з таким лише зауваженням, що в абсолютних числах українські страждали, є, безпекенно більші.

Українські комуністи (Микола Шорс, Василь Боженко, Юрій Кошбінський), йдучи за приналежною фальшивої російської агітації, довели народ до братського союзу з більшовицькою Росією. «Брат» знову показав своє справжнє обличчя. Кожна співправа і тривалаий союз з Москвою колпував дорогого.

Українські комуністи на чолі з Ю. Кошбінським бильшого злочину свому народові зробили не могли. У певному моменті, зрозумівши свою велику помилку, творець української червоної армії сягнув за пістолет. Самовбивцем став також письменник Микола Хвильовий і комисар народної освіти України, Микола Скрипник. Інші українські діячі комуністичної партії не мусили сягати за пістолет. Почалась-бо (зашланана у московському центрі) нова багаття очищення глобальна ліквідація її інтелігенції. У січні 1933 р. з Москви приїхав «намісник Сталіна» Павло Постілев. Саме під його пильним оком «очищено» Радянську Україну від так званого «українського націоналізму». Носіям націоналістичної ідеї був тоді кожен, хто розмовляв по-українськи. Наставли дуже тяжкі часи українським поетам, письменникам, ученим. Наклепи, оскаржування, смерть або мандрівка у сибірські тaborи.

За недовірими даними у 1933 р. серед числа 240 українських письменників пропало 200, серед 85 учеників-мовознавців зліквидовано 62-ох. У Сибір поїхали навіть працівники Українського інституту марксизму-ленінізму з Матвієм Яворським на чолі. Розпочата у 1930 р. ліквідація українських інститутів, осигнuta свій апогеєй у 1933 р. Старанно прочесано Міністерство освіти, справедливості, сільсько-гospодарську академію, редакції газет та літературних видавництв. Замкнено експериментальний театр «Березіль». Його застновник, драматург Микола Куліш попав у Сибір.

«Ми завершили велике діло» - пісумував у листопаді 1933 р. П. Постілев результати власної праці. Вистачить такого одного яскравого прикладу. В одному лише Міністерстві народної освіти зліквидовано дві тисячі літніх, яких починали та письменників. Хвиля великих репресій звисали кінцівки - руки й ноги, як чуралки. Голод стер з їх личок сліди дитинства, замінивши їх на замородовані з'яви і тільки ще в очах залишився далекий блиск дитинства. (...) Я бачив, як умирали люди в самоті, вмирали поволі, поступовою спиральною смертю, позбавлені надії та можливості виживати власну загибель самоповсяканого для будь-якої ідеї (...).»

Партійні активісти продовжували процес реквірування зерна, незважаючи на те, що з голоду мруті під села.

У прому часі, коли продуенти українського зерна мерди з голоду, Москва продавала українську шпеніню за кордон, затережуючи про голод. До останніх років кремльські володарі перфільно тайли не тільки гіантичні розміри голоду в Україні, але й сам факт його існування. Тепер вперше відмічаємо трагічний ювілей неймовірного геноциду. Скривання від світового суду цього величеннського злочину, на мою думку, є також невибачальним гріхом-злочином. Веде до його поменшення, мінімалізації на кінець, до виправдання. Але, чи може бути виправданім людовійстві? Чи ж абсурдальна гноранця цього факту не веде до нових жорстоких покус? Історія підтверджує про существо. Німецький і японський милітаризм в роки II світової війни дали нові приклади екстермінації завойованих народів.

Людинобивство, здиснене комуністичними катами в Україні у 30-тих рр., має особливе значення не тільки із-за гіантичних розмірів. Воно було влаштоване центральними органами державної влади і здійснене на власних польних громадинах у мирний час. І в такому розумінні воно є повсякчасним евенементом історії.

Трагедію українського народу під владою комуністичної Москви можна порівняти тільки до долі жидів, підданих масовій екстермінації гітлерівцями, з таким лише зауваженням, що в абсолютних числах українські страждали, є, безпекенно більші.

Українські комуністи (Микола Шорс, Василь Боженко, Юрій Кошбінський), йдучи за приналежною фальшивої російської агітації, довели народ до братського союзу з більшовицькою Росією. «Брат» знову показав своє справжнє обличчя. Кожна співправа і тривалаий союз з Москвою колпував дорогого.

Українські комуністи на чолі з Ю. Кошбінським бильшого злочину свому народові зробили не могли. У певному моменті, зрозумівши свою велику помилку, творець української червоної армії сягнув за пістолет. Самовбивцем став також письменник Микола Хвильовий і комисар народної освіти України, Микола Скрипник. Інші українські діячі комуністичної партії не мусили сягати за пістолет. Почалась-бо (зашланана у московському центрі) нова багаття очищення глобальна ліквідація її інтелігенції.

«Краса врятує світ...»

(закінчення з 1 сторінки)

ного образу постулає на перший погляд, загадкове філософське розкриття теми, сказали б, «закодованою» метафоричним осмисленням життєвих реалій, поділ, образ «Повернення віри». На передньому плані – руна велетенського храму. Як відомо, тисячі духовних пам'яток були зруйновані в Україні впродовж 20-50-тих рр. Однак стежкою до храму примусе одинокий полорожник – ознака неминучості засад християнської віри, на сторожі якої скелює стоять Людина. Або ж образ «Помилуй нас, Боже». Шевченкові землі випали у ХХ ст. неподінок вишробування, страждання, невилкувані удари долі. До останніх належить голодомор 1932-33 рр., а також Чорнобильська tragedia, що драматично об'єднала Україну й світ 26 квітня 1986 року... Між іншими, поляки мали у Чорнобилі свою королівну, яка винила заміж за одного з київських книжців. До речі, Чорнобильський замок належав маршалку Тишкевичу, який похований у Києво-Печерській лаврі... Антон Ковач як художник уміє прочитати і по-своєму подати глядачеві певний історичний факт, витлумачити сутність ідеї «Помилуй нас, Боже». Автор представлених картин вдало репрезентує високий рівень сучасного українського мистецтва і, зокрема, Закарпатської школи живопису.

Адже далеко за межами України добре відомі імена Федора Манайла, Йосифа Бокшая, Адальберта Ерделі, Андрія Колки, Степана Шолтеса. Він належить до молодої генерації художників, поміж якими найбільш значимим єтворчий ужинок Надії Пономаренко, Володимира Базана, Михаїла Ілляка, Михаїла Белена, Олександра Сухоліга, Степана Мострянського та ін.

– Це справжня культурна акція в житті нашої парафії, – ділиться враженнями кс. Ян Гирятович, – бо вона слугує справі дружби між польським і українським народами, яким ми постивий Бог подарував частину бутин сусидами. І відрадно, що праця українського художника загрунтована на ремінісценціях християнської моралі. У церемонії відкриття виставки взяли участь заступники голови Слуцького відділення Об'єднання українців у Польщі пан Петро Гнатюк, голова Союзу українок Слуцького відділення пані Стефанія Бедзик, художник пан Антон Ковач та голова Української асоціації «Світ культури» професор Микола Зимомиря, який і представив захопленним глядачам творчий добропорядок українського митця.

проф. Микола Зимомиря, Слуцьк

З життя Церкви на Ольштинщині

У суботу, 24 вересня 1994 р. в обителі Отців Василіян у Кентшині відбувся соборчик священиків Ольштинського деканату, на якому було всім священиків, які обслуговують 18 парафій. На соборчику обговорювалися питання, які стосуються катехизації, навчальних програм, підручників. Особне місце в дискусії зайняла справа створення стипендіального фонду, який забезпечував би матеріальну допомогу потребуючим учням. В ході дискусії появилася різни думки щодо самої реалізації цього задуму та яка маля би бути форма допомоги. Остаточно було прийняті рішення і створено «Стипендіальний фонд Ольштинського деканату». Однак, найбільше уваги приділено питанню відзначення Ювілею 400-ліття Берестейського Церковного З'єднання в Ольштинському деканаті. Точні обговорювано питання, які стосуються технічного проведення святкувань і з цією метою покликано до існування Деканський діловий комітет, який складається зі священиків. Так, між іншими, отці: Ярослав Москалик, Олег ігор Гарасима відповідатимуть за науковий рівень святкувань, отці Тимотей Феш і Станислав Тарапацький за художній рівень святкувань, а організаційними справами займуться о. Григорій Столиця та о. Дмитрій Гарасим. Прийнято також рішення, щоб в більших парафіях створити Парафіяльні виконавчі комітети, які займуться безпосереднім приготуванням до Ювілею 400-ліття. Детальніше діяки питання обговорюватимуться на черговому Деканському соборчику, який відбудеться 29 жовтня поточного року.

Декан

БЛАГОВІСТ - сучасно-релігійний місяцник. Видає Українська Католицька Церква у Польщі. Редактор колегія: Богдан Тхір
(т) - уповноважений секретар, с. Романа Пашков як СНДМ, Любомира Тхір (лт), Дарій Гавриль - технічна редакція.
Редакція молодіжної сторінки - Дорога Штур.

Погляди авторів публікацій не завжди скідаються з тонкого зору редакції.
Матеріалів не замовлені не відсилаємо. В опрашуваннях випадках застерігаємо собі право виправляти і скориговувати авторські тексти. Матеріали до публікації просимо висилати у машинописах, або у чітких рукописах.

Конференція у Копаліні

6 вересня 1994 р. у Копаліні в домі отця пароха

Ференція під проводом о. декана Й. Осипанка. У конференції взяв участь владика Кир Іван Мартиняк.

Під час зустрічі обговорено питання, що торкаються – свяtkувань 400-ліття Берестейського з'єднання. Покликано організаційний комітет у скл. і: о. декан Й. Осипанко, о. В. Пирчак і о. Петро Швел-Надворний. Торжества у кожній парафії будуть попереджені однодневними молитвами вірних, де отці голоситимуть відповідні проповіді. На закінчення днів з доповідями виступять вчені: проф. С. Заброварний зі Шепіна, посол до польського Сейму п. М. Чех та д-р Ярослав Грилковян з Копаліна.

Закінчення свяtkувань 400-ліття Берестейського з'єднання планується з участю Владики на Празник Різдва Пресвятої Богородиці у Білому Борі.

О. декан Й. Осипанко

ВАРТО ПРИДАТИ ПРОЧИТАТИ

ЖОВТЕНЬ

1. Нация, державність, національність – В. Іванин. У книжці публіцист свою незалежну думку звертає на оцінку нашої новітньої демократії, проблеми єдності, нашій націоналізму. 175 стор. Ціна 25 тис. зл.
2. Син України - Історична повість з часів українського ліптарства в трьох частинах з ілюстраціями. Ціна 15 тис. зл.
3. Дорогого птахів. Збірка поезій Є. Лепшук, сучасної поетеси, що проживає у Львові. Ціна 10 тис. зл.
4. Як роса на сонці – В. Шеглук. Один з перших на Україні творів, який був написаний на основі спогадів колишнього ліча ОУН-УПА Л. Павличина. 155 стор. Ціна 30 тис. зл.
5. Стрілецька Голгофа. Збірник стрілецької поезії. 399 стор. Ціна 35 тис. зл.
6. Вбивство Степана Бандери. У книжці використані матеріали з одноіменного збірника, виданого у Мюнхені 1965 р. під ред. Д. Чайковського. Ціна 45 тис. зл.
7. Євангелія-зілля. Легенди та перекази Подільзібрав П. Медведець. 286 стор. Ціна 30 тис. зл.
8. Життя і смерть полковника Коновалця. Оповіді, листи, нотатки, уривки зі щоденника та інші документальні матеріали про видатного діяча УНР Євгена Коновалця. 325 стор. Ціна 45 тис. зл.
9. Мова і нація – В. Іванишин, Я. Радевич-Винницький. Тези про місце і роль мови в національному відродженні України. 139 стор. Ціна 15 тис. зл.
10. Мазепа, Орлик, Войнаровський. – Ілько Боршак. Історичні есе присвячені українським гетьманам. Ціна 30 тис. зл.
11. Йосафата. Нарис життя і чеснот сестри Й. Гордашевської, першої Служебниці НДМ. 78 стор. Ціна 15 тис. зл.
12. Фагіма (Марія говорить до людей світу) – Гонзага да Фонеско. 255 стор. Ціна 20 тис. зл.
13. Рік волі живої. Проповіді про святу Тайну о. Миколи Іваніва ЧСВВ. 187 стор. Ціна 12 тис. зл.
14. Могри. Історична повість Б. Ленкого. Ціна 40 тис. зл.
15. Статті – Симон Петлюра. Ціна 50 тис. зл.

- Замовлення слід прислати на адресу редакції.
- Просимо не висилати грошей за заздалегідь, а шайно після реалізації замовлення.
- Редакція**
- На Поділлю, при дорозі,
Що йшла вздовж ланів,
В спеках, в стужках, на морозі
Малий хрест чорнів...
- Місяць сяєвом стелився
На стерні пусті:
Йшли стрільці... Слізьми запився
Ісус на хресті...*
- Степан Чарнецький

З глибоким жалем повідомляємо, що після довгої недуги відійшов у вічність наш приятель,

Іван Середницький

Людина широкого характеру, відданої душі, патріот, вірний Син Українського народу.

Після другої світової війни жорстока доля

кинула його до Манчестеру в Англії.

Він як активний діяч у вирі громадської праці.

Довгі роки був виховником українських дітей та молоді, навчаючи їх любові до всього, що

українське.

В останні роки життя мріяв поїхати до Ульохи, села в якому народився. Його мрія не здійснилася. Залишив у скорботі четверо дітей та дружину Катерину.

Богдан Тхір

Наш історичний календар

ЖОВТЕНЬ

- 2 жовтня минає 50 років від дня смерті поета Степана Чарнецького. Народився в селі Шаньківці на Тернопільщині в селянській родині. На чався на пляшково-будівельному факультеті Львівської політехніки, проте захопленням літературою і театром було настільки сильним, що підписав студії і зближується з літературними ургулованиями «Молода Муз» і «Молода Польща». С. Чарнецький друкує рецензії на театральні вистави, перекладає для українського театру п'єси з німецької та польської мов, працює режисером та художником керівником театру «Руська бесіда», співпрацює з українськими газетами «Діло», «Українське слово», «Шлях». В роки I світової війни вів у лавах січового стрілецтва. Відомий поетичними збірками «В годині сумерку» (1908), «В годину задулу» (1917), «Сумні ідем» (1920).
- Серед інших подій жовтня обходимо:

4.10.1934 – померла Марія Заньковецька, видатна українська артистка;

7.10.1984 – мученицька смерть Валерія Марченка, борца за права української нації (нар. 16.09.1947);

12.10.1624 – запорожці напали на Царгород. Висока Портя західнала від безсильної лоти, ряса – жінка Європа подивила сміливості жменіків лікарів;

15.10.1959 – трагічна смерть Степана Бандери, яка знову показала, що можна вбити вождя, знинити півнароду, але неможливо зладити його дух;

19.10.1854 – народився поет і вченій, член «Руської триади», Яків Головацький;

20.10.1904 – померла письменниця Євгенія Яропінська;

28.10.1894 – помер український літературознавець Омелян Огоновський;

29.10.1794 – помер видатний філософ Григорій Сковорода;

Придорозі

- На Поділлю, при дорозі,
Що йшла вздовж ланів,
В спеках, в стужках, на морозі
Малий хрест чорнів...*
- Місяць сяєвом стелився
На стерні пусті:
Йшли стрільці... Слізьми запився
Ісус на хресті...*

Степан Чарнецький